

“Ифет”: Продължението сезон 2, еп. 49 (89)

“Погребението”

в дома на Ифет

Саиме: Заспа. Едвам успях да я успокоя, утре ще бъде най-тежкия ден в живота й!

тъжно

Нимет: Все още не мога да проумея какво се случи!

Саиме: Ти най-малко трябва да се напругаш, все пак си бременна и трябва да пазиш бебето! Покрай всичко случило се забравихме за бебето, скоро не си ходила на преглед. Най-добре отиди, дъще!

Нимет: Не се притеснявай, лельо, всичко е наред!

Саиме: Най-добре ще е утре ти да не идваш на погребението! Няма нужда да се напругаш излишно, а и остани при Чичек, все пак тя не трябва да разбира какво става!

Нимет: Добре, ще остана при нея. Но и тя започна да се съмнява, все пак е голямо момиче, вече не знам какво да измислям, за да я лъжа. ***притеснено***

Саиме: Казахте ли на Бетюл и Ерхан?

Нимет: Седат каза, че като си тръгва ще мине през дома им и ще им съобщи, за да знаят.

Саиме: Аз ще се обадя на Джан, все пак и той трябва да знае.

Нимет: Добре, обади се!

звъни

Джан: Ало, госпожо Саиме?! Случило се е нещо? ***притеснено***

Саиме: Ало, синко, какво правиш?

Джан: В болницата съм, довършвам едни документи.

Саиме: Утре ще е погребението на Джемил, ако искаш ела!

Джан: Така ли? ***стреснато***

Саиме: Да, днес се обадиха от моргата, утре ще бъде много тежък ден. ***тъжно***

Джан: Не обичам погребенията, но утре ще дойда, защото познавам Джемил, а и със сигурност в този ден трябва да има някой до Ифет.

Саиме: Да, синко, прав си! Хайде, лека вечер!

Джан: И на Вас, госпожо Саиме! ***затваря***

Джан се замисля и си спомня деня, в който Джемил му се обади

Джан: Джемил е жив, жив е! ***поклаща глава***

в селото

Ръза: ***прозява се*** На мен ми се приспа, ще отида да си легна!

Джемил: Добре, чичо Ръза.

Ръза: Ако има нещо, повикай ме! Аз не спя дълбоко, дори муха да мине, пак я усещам! ***смее се***

Джемил: Утре ще се опитам отново да звънна на семейството си, може ли?

Ръза: Ама, разбира се, иска ли питане? Дано този път успееш да се свържеш с тях!

Джемил: Дано!

Ръза: Хайде, лека нощ! ***тръгва***

Джемил: Дано не се е случило нещо лошо с теб, Ифет! ***замислено*** Няма да си го простя никога!

на следващия ден

във вилата извън Истанбул

Дилек: Искаш ли нещо? ***маха тиксото на устата на Елиф***

Елиф: Искам чаша вода.

Дилек ѝ носи вода

Дилек: Ето, заповядай! ***дава ѝ да пие***

Елиф: Благодаря! Госпожо Дилек?

Дилек: Какво има?

Елиф: Знам, че Вие сте добра жена - личи си! Моля Ви, пуснете ме! Обещавам, че няма да кажа нищо на никого, моля Ви! ***тъжно***

Дилек: Виж, това е част от плана ни, скоро ще се те освободим и ще си невредима! Нил е в Истанбул, ще уреди нещата и до няколко дни ще заминем надалеч.

Елиф: Защо го правите? Знам, че Нил Ви кара на сила да вършите неща, които не искате!

Дилек: Стига си говорила! ***отново ѝ запушва устата***

Дилек: Дано не направиш пак някоя глупост, Нил! ***мърмори си***

на гробищата

погребението

Ифет: Джемил, скъпи?! ***плаче***

Саиме: Недей детето ми, недей! ***прегръща я***

Ифет: Как ще живея без него лелю, как?

Саиме: Ах, дъще, ах... ***плаче*** Не знам какво да ти кажа, но сигурно Джемил вече е на едно по-добро място!

Ифет: Джемил?! ***плаче още по-силно***

Джан и Ерхан взимат лопати и започват да заравят

Саиме: Хайде, милата ми, успокой се!

Ифет: Как да се успокоя, как?! Не мога да живея с тази мисъл, че Джемил е мъртъв. ***плаче***

от другата страна на гробищата

Нил отива на гроба на Али-Иксан

Нил: Здравей, татко! Аз съм, твоето момиче, Нил! ***слага цветя*** Знам, че ме гледаш отгоре, сигурно си добре там?! Както ти обещах, Джемил и Ифет ще си платят за всичко сторено! Ето, сигурно вече си се срещнал с тях там горе, сега е твой ред да ги довършиш, аз изпълних моето обещание! И двамата са мъртви, отмъстих си за твоята смърт и за моето нещастие, което ми причиниха! Хайде, трябва да тръгвам, скоро ще заминем много надалеч и повече няма да мога да идвам на гроба ти, татко. Обичам те! ***тръгва***

след погребението

Саиме: Хайде, дъще, време е да тръгваме!

Ифет: Сбогом, Джемил! ***плаче***

Ерхан, Асуман, Джан, Седат и Емине слагат цветя и тръгват

Седат: Там със сигурност ще е по-щастлив! ***забърсва сълзите си*** И аз загубих сина си. Болката е огромна.

Емине: Сърцето ми се къса. Господ прибира добрите, а оставя лошите да правят злини.

Ерхан: Госпожо Саиме, елате, аз ще Ви закарам!

Саиме: Не, ние ще се качим в колата на Джан.

Ерхан: Добре.

Нил тръгва по същия път и вижда Ифет да се качва в колата на Джан

Нил: Ифет, ти си жива?! ***ядосано*** Не може да бъде! ***шокирано***